

บทนำ

"...รัก..."

ทันทีที่ลิ้นเสียง ความเงียบคือสิ่งที่ตามมา รอบกายได้ยินเพียง
แค่เสียงลมที่พัดแรงจนเมฆสีดำสนิทเคลื่อนเข้าปกคลุมฟ้าในยามเย็น

"เพาร์ก..."

เมื่อปราศจากปฏิกิริยาใดๆ ตอบกลับ เธอก็เอ่ยสิ่งที่อยู่ในใจ
อีกครั้งด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แววดาจริงใจ และรอยยิ้มสดใสที่
แต่มีอยู่บนเรียวกปากบาง ทว่า...คำตอบยังคงเป็นความเงียบดุจเดิม

ลำแสงสุดท้ายของวันถูกกลืนด้วยเมฆดำทะมึน ที่ปลายฟ้าทาง
ทิศใต้แสงสว่างวาบแวบผ่าน ก่อนเสียงฟ้าคำรามจะตามมา หาก
ไม่อาจทำให้ร่างสองร่างที่ยืนอยู่ในสวนสาธารณะใจกลางเมืองกรุงเทพฯ
ขยับเคลื่อนไหว ด้วยคนหนึ่งยังเฝ้ารอคำตอบ หากอีกคน...กลับมีอาจ
พูดสิ่งใดออกไป นอกจากแววตาลำบากใจที่ทอดมองกลับมา

รอยยิ้มค่อยลบเลือนหายพร้อมกับความสว่างจากโคมไฟข้างทาง
ที่ค่อยติดขึ้นทีละดวงขับไล่ความมืดสลัว ดวงตากลมโตหลังแว่นใส
เริ่มหวั่นไหวลั่นเล แล้วเมื่อริมฝีปากได้รูปของคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า

เริ่มขยับ เธอก็หันหลังกลับด้วยมืออาจน

"เพา..."

เพียงแค่นิ้วได้ยื่นเสียงเรียกชื่อ หญิงสาวก็เฝ้ารู้ว่าคำตอบจะเป็นอะไร คงไม่ได้ต่างจากความเจ็บเมื่อครุ่นนั้นหรือ และ...คงไม่ใช่คำตอบที่เธอ ต้องการ

ฝนหลงฤดูหยดหนึ่งร่วงหล่นมา แล้วปลิ้นสายฝนก็หยาดพรำ ร่วงบางก้าวไปข้างหน้าซ้าๆ สองหูไม่ได้ยินเสียงใดนอกจากเสียงฝนที่ ตกกระทบพื้นดินและเสียงลมที่พัดแรงจนต้นไม้รอบข้างโยกไหว ใจหนึ่งเธอเฝ้าภาวนาให้เขาก้าวตามมา ทว่าอีกใจก็คอยปรามไม่ให้คิด เข้าข้างตัวเอง แล้วในที่สุดริมฝีปากสีซีดก็แยมออกเป็นรอยยิ้มอีกครั้ง ด้วยดวงตารวดราวเมื่อใจข้างนั้นเป็นฝ่ายชนะ เพราะทำสุดแล้ว สิ่งที่ได้ยินก่อนเดินจากมาก็ยังมีเพียงแค่เสียงฝนกับเสียงสะอื้น ลึกในใจและ...หยาดน้ำตา

บทที่ 1

ยามบ่ายที่อากาศกำลังร้อนอบอ้าวด้วยอิทธิพลจากเมฆสีดำ ทะมึนตรงปลายขอบฟ้าฝั่งตะวันตก หญิงสาวร่างบางในชุดนิตยเดิน ผ่านรั้วไม้ระแนงสูงแค่อวลิชขาวหม่นเพ้นต์ลายเป็นรูปไม้เลื้อยสีน้ำตาลอ่อนอย่างไม่รีบร้อน ก่อนจะเลี้ยวเข้าประตูที่ติดป้ายเอาไว้ว่า 'Bellezza Café' ซึ่งใช้บ้านสไตล์โคโลเนียลสีเขียวอ่อนจางจนเกือบขาวที่ตั้งอยู่ในซอยเล็กๆ บนถนนสายธุรกิจใจกลางเมืองกรุงเทพฯ มาทำเป็นร้านกาแฟ

มือเรียวเอี่ยมแต่เตรียมจะผลักบานประตูกรอบไม้สีเข้มกรุกระจกสีเล่นลายเป็นรูปเถาดอกไม้พินเลื้อยตลอดทั้งบาน ทว่ายังไม่ทันได้สัมผัสสญู ประตูบานนั้นก็เปิดออกพร้อมกับร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังก้าวออกมาแล้วชะงักหยุดอยู่ตรงหน้า แ่ววเสียงกระดิ่งทองเหลืองใบเล็กที่ติดอยู่ตรงบานประตูเบาๆ เพาพะงา ขยับตัวไปทางขวาเพื่อจะหลบให้คนในร้านก้าวออกมาก่อน ทว่าเจ้าของรองเท้าหนังสีดำมันปลาบที่ยืนขวางหน้าเธอยุ่ก็ขยับไปทางซ้าย ทำให้ต้องเผชิญหน้ากันอีกครั้ง คนตัวเล็กกว่าเลยขยับกลับไปทีเดิม

แต่ราวกับพระเจ้าเบื่อบนกลั้นแกล้งเมื่อผู้ชายคนนั้นใจตรงกันกับเธอ แล้วก็เหมือนในหนังตลกที่ต่างคนต่างก็หลบกันไปมาแต่ไม่พ้นกันสักที จนในที่สุดเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงตุ้มท้าวที่เอ่ยห้าม "หยุดก่อนครับ"

ร่างบางหยุดชะงักนิ่งดูถูกปิดสวิทช์การทำงาน คีระชะที่ปกคลุมด้วยผมสีดำสนิทตัดสั้นเสมอดึงผมหน้าม้าทิ้งตัวปกคลุมคิ้วยาวจรดกรอบแว่นสายตาสีดำอันใหญ่ถูกยกขึ้นเพื่อมองหน้าเจ้าของเสียงสิ่งที่เห็นชัดคือดวงตาดำสนิทพราวระยับไปด้วยรอยยิ้มของชายหนุ่มคนนั้น ความรู้สึกคุ้นเคยประหลาดพลันแล่นผ่านเข้ามา แต่ยังไม่ทันได้ทบทวนความคิดเขาก็ส่งยิ้มมาให้อีกครั้งทั้งปากทั้งตา แล้วร่างสูงก็ขยับตัวหลบไปด้านหนึ่ง ก่อนจะก้มหัวลงแล้วหยุดยืนรอให้เธอก้าวเข้าไปในร้านโดยที่มือยังจับประตูให้เปิดคาไว้อยู่

เพาพะงาพึมพำขอบคุณเขาก่อนจะก้าวเข้าไปในร้านโดยไม่คิดอะไร แต่ความสงสัยที่ก่อตัวอยู่บางเบาในหัวใจก็สั่งให้เธอหันกลับไปมองเพื่อพบกับร่างสูงของคนที่ยังคงยืนอยู่ตรงตำแหน่งเดิม มือใหญ่จับเอาไว้ที่ขอบประตู และหยันไต่สายดำสนิทเจือรอยยิ้มที่มองจ้องตรงมายังเธอ

"นี่คุณจำผมไม่ได้เลยหรือครับ"

คำพูดของเขาเพิ่มปริมาณความแปลกใจให้มากขึ้นไปกว่าเดิม ทว่าเธอก็ยังนึกไม่ออกว่าเคยรู้จักเขาตอนไหน ดวงตาหลังแว่นกรอบหนาจึงฉายชัดไปด้วยความงุนงง ทำให้ใบหน้าคมเข้มแบบหนุ่มไทยแท้สลดลงนิดหนึ่ง แต่วินาทีต่อมารอยยิ้มสดใสก็ทวนกลีบคืนมาอีกครั้ง

"ไม่เป็นไรครับ ผมจำคุณได้คนเดียวก็พอ"

กล่าวจบเขาก็ปล่อยมือออกแล้วหันหลังเดินจากไป ก่อนบานประตูจะปิดลงเธอได้ทันเห็นร่างสูงก้าวตรงไปยังรถยนต์สีม่วงเข้มคันสวยที่สะดุดตาตั้งแต่เห็นในลานจอดรถข้างหน้าร้านนั้นแล้ว

เพาพะงายืนนิ่งมองประตูที่เปิดสนิทอยู่ชั่วอึดใจอย่างยั้งสงสัยไม่หาย ก่อนจะได้สติรีบกวาดตามองรอบร้านอย่างกังวลนิดๆ ว่าจะเป็ น เป้าสายตาใครหรือเปล่า แต่โชคดีที่ช่วงบ่ายจัดของวันธรรมดา แบบนี้ใน Bellezza Café มีลูกค้าไม่มากนัก จึงไม่มีใครสังเกตเห็น อาการผิดปกติของเธอ

เพาพะงาเดินไปยังโต๊ะที่ตั้งอยู่ติดกระจกบานใสที่มองออกไป เห็นสวนเล็กๆ ข้างตัวร้านได้ชัด เธอมาที่นี้บ่อยจนเรียกได้ว่าเป็น ร้านประจำ เพราะอยู่ไม่ห่างจากมหาวิทยาลัย ไปมาสะดวกด้วย รถไฟฟ้าและรถไฟใต้ดิน แต่ว่าช่วงนี้ซึ่งมีการฝึกสอนก่อนเรียนจบ ในเทอมการศึกษาหนักก็ทำให้เธอไม่ได้มาเยือนได้บ่อยครั้งเหมือนเคย หากความคุ่นเคยที่มีมาตลอดก็ยังไม่จางหายไปง่ายๆ เพราะที่นี้...

เสียงเบาๆ ที่ดังขึ้นหยุดความคิดของเพาพะงาให้ชะงักลง เธอไล่สายตาจากงานกระเบื้องสีขาวยที่ประทับชื่อ Bellezza Café ไว้ตรงขอบงาน ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเสียงยามถูกวางลงบนโต๊ะปูด้วย กระจกแผ่นหนา ไปยังซีสเค้กกับสตรอเบอรี่ลูกโตตกแต่งด้วยวิปครีม สีขาว แล้วระเร่ย้ายไปตามมือที่เพิ่งถอนออกจากงาน ท่อนแขนแข็งแรง เลื้อยเช็ดสีขาวยที่ถูกพับทบเอาไว้ที่เหนือข้อศอก ผ้ากันเปื้อนแบบ ครึ่งตัวสีน้ำตาลเข้มปักกลายเป็นชื่อร้านตัวเล็กๆ และต่อท้ายด้วยอักษร ภาษาอังกฤษตัวแรกลายเส้นเอียงทาบทับอยู่บนกางเกงผ้าสีดำ แล้ว จากนั้นเธอจึงดึงสายตาดตัวเองขึ้นไปสบตาสีเทาเข้มที่กำลังทอดมองอยู่ ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

"พีเดรีย"

เธอทักพร้อมรอยยิ้มสดใส อันเดรีย...หนึ่งในหุ้นส่วนจำนวน สองคนของ Bellezza Café ส่งยิ้มตอบกลับมาด้วยริมฝีปากได้รูป และพยักตาดำเนิน เห็นแล้วเพาพะงาก็แทบจะลืมหายใจ ไม่ว่า เวลาไหนเธอก็ถูกรูปลักษณ์ของชายหนุ่มหล่อกลงให้ลืมหายใจได้ทุกที

คงเพราะว่าเขามีพ่อเป็นคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์และมีแม่เป็นสาวอิตาลี ร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นกัน ดังนั้นเขาจึงมีสายเลือดตะวันตกกับตะวันออก ผสมผสานกันอย่างลงตัว ซึ่งนั่นก็ทำให้เขา...หล่อมาก

แต่อันที่จริงต้องพูดว่าสวยมากถึงจะถูก เพราะดูเหมือนเขาจะ รับเอาความงามของคุณย่ากับคุณยายมาอย่างละครึ่ง ทำให้ใบหน้า นั้น...น่ามอง ไม่ว่าจะป็นผมสีน้ำตาลอมทองยาวระดับคอสะบัดปลายนิดๆ ดวงตาสีเทาเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน หรือริมฝีปากสีชมพูเรื่อราว กับทาลิปกอลสออยู่ตลอดเวลา เหมือนเทพบุตรในภาพวาดอย่างไร อย่างนั้นเลยจริงๆ

นอกจากจะเป็นหนึ่งในเจ้าของที่นี่แล้ว อันเดรีย เอ็ม ภาวิตรา ก็ยังเป็นพี่ชายข้างบ้านของเธอด้วย ซึ่งนั่นก็เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้ เพาพะงาเลือกมาใช้บริการที่นี่เป็นประจำนอกจากอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย และเดินทางสะดวก เพราะอันเดรียมักจะมีอะไรๆ 'พิเศษ' ให้ น้องสาวข้างบ้านที่กำลังหาพ่อแม่เหลืออยู่ตัวคนเดียวบนโลกใบนี้แบบ เธอเสมอ

"ขนมสูตรใหม่ พี่เพิ่งทำเสร็จ เอามาให้เพาลองชิม"

เขาเลื่อนงานขนมเข้ามาใกล้เธอมากขึ้นพลางบอกเป็นภาษาไทย ชัดเจน เพราะแม้จะเกิดที่อิตาลี แต่เขาก็อาศัยอยู่ที่เมืองไทยหลายปี ก่อนจะกลับไปอยู่บ้านเกิดฝ่ายแม่สิบกว่าปี และเพิ่งย้ายกลับมาอยู่ เมืองไทยอีกครั้งเมื่อสามปีที่แล้วนี่เอง

"สูตรใหม่ตรงไหนคะ พี่เดรีย"

เธอดึงความสนใจกลับมายังขนมเค้กในงานตรงหน้า

"เป็นชีสเค้กเต้าหู้นะ"

ดวงตาโตหลังแว่นจ้องเขาอย่างไม่เชื่อถือ อันเดรียทรุดตัวลงนั่ง บนเก้าอี้ข้างๆ ด้วยเพราะตอนนี้ยังไม่มีลูกค้าใหม่เข้ามา เขาจึงว่างพอที่จะ มาคุยกับเธอได้

"ใช้เต้าหู้แทนนมกับครีมสำหรับคนรักสุขภาพ"

"ขอลองบ้างได้มั้ยอันเดรีย"

เสียงถามดังมาจากคนที่นั่งอยู่ในโต๊ะที่ห่างออกไปสามตัว เพาพะงาหันไปมองก่อนจะยิ้มให้เพราะจำได้ว่าชายวัยกลางคนที่พูด เป็นลูกค้าประจำของร้านเหมือนเธอเช่นกัน

"อย่าเพิ่งดีกว่าครับ ผมเพิ่งลองทำครั้งแรก ให้เขาเป็น หนูทดลองคนเดียวก่อนดีกว่า ถ้ามีอะไรผิดพลาดผมจะได้ไม่ต้อง รับผิดชอบมาก"

"พีเดรีย!!"

'หนูทดลอง' ร้องเสียงเซียวเรียกเสียงหัวเราะจากคนทั้งคู่ได้ แล้ว ลูกค้ายกนั้นก็โบกมือให้นิดหนึ่งก่อนจะหันไปสนใจหนังสือในมือและ แก้วกาแฟวันกรุ่นตรงหน้าต่อ อันเดรียหันมามองยิ้มใส่ตาที่กำลังถลึง มองอย่างเอาเรื่องของสาวน้อยที่นั่งข้างๆ

"พูดจ้ะเพากินดีมั้ย"

"ไม่เชื่อมือพีเธอ"

เขาถามแล้วขยิบตาส่งให้นิดหนึ่งทำเอาหัวใจคนมองกระตุกไหว หญิงสาวรีบปรับอารมณ์ให้กลับเป็นเหมือนเดิมก่อนจะคว้าส้อมมา ตักขนมเข้าปาก เมื่อลิ้นสัมผัสกับรสชาติอันกลมกล่อมไบหน้าเล็กที่ ครั้งหนึ่งถูกบดบังไปด้วยแว่นสายตาก็เต็มไปด้วยรอยยิ้ม แม้เธอจะ ไม่พูดอะไร แต่แค่นั้นก็เพียงพอที่จะทำให้อันเดรียยิ้มออกแล้ว

"วันนี้มีนัดกับจี้จี้ไปไหนหรือเปล่า"

'จี้จี้' ที่เขาเอ่ยถึงก็คือจิรัชยาเพื่อนสนิทของเธอที่หลายครั้ง มักจะใช้ที่นี้เป็นจุดนัดพบ นับตั้งแต่เพื่อนเรียนจบจากมหาวิทยาลัย แห่งหนึ่งทางภาคเหนือและกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ เมื่อเกือบ ห้าเดือนก่อน ทำให้จิรัชยาสนิทสนมกับทั้งอันเดรียและร้อยรุจีที่เป็น เจ้าของ Bellezza Café อีกคนด้วยเช่นกัน

"ไม่มีค๊ะที่เดี๋ย ช่วงนี้จีจียุ่ง ต้องไปสัมภาษณ์คนดังคนโน้นคนนี้ แล้วนี่ก็ใกล้จะปิดเล่มแล้ว ยิ่งยุ่งเป็นห้าเท่าเลย"

จิรัชยาทำงานให้กับนิตยสารชื่อดังฉบับหนึ่งจึงค่อนข้างยุ่งอยู่เป็นประจำ แต่เพื่อนก็ไม่เคยปล่อยให้เธอต้องเหงาอยู่คนเดียว เพราะพวกเธอนัดเจอกันอยู่บ่อยๆ ครึ่งล่ำสุดนั้นก็ตอน...

พลันภาพหนึ่งปรากฏวาบเข้ามาในความคิด รวดเร็วยาวกับแสงแฟลชแต่ชัดเจนคุณภาพถ่ายภาพคุณภาพดี และเพาเพงาก็ निकออกแล้วว่า เธอเคยพบผู้ชายยิ้มสวยคนหนึ่งที่ไหน

...ที่นั่นล่ะ เมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง

วันนั้นเป็นวันที่ฝนตกตั้งแต่เช้าแล้วมาหยุดเอาเมื่อเที่ยง แต่พื้นถนนก็ยังแฉะแฉะไปด้วยน้ำขัง รวมถึงพื้นดินใกล้ๆ รั้วของร้าน Bellezza Café ด้วย ดังนั้นตอนที่เธอซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาเดินเร็วๆ จนแทบจะเป็นวิงเพราะเลยเวลานัดกับจิรัชยามาร่วมลิบห่านาที่ชนหญิงสาวสวยคนหนึ่งเข้า ร่างเพรียวบนรองเท้าส้นสูงสีนี้วิ่งพุ่งตกลงข้างทางทำให้ชุดเสื้อสีดำเปียกเลอะไปครึ่งตัว

หลังจากตกตะลึงยืมมองผลงานของตัวเองได้สิบวินาที เพาเพงาก็รีบถลาเข้าไปหมายจะประคองคนเคราะห์ร้ายให้ลุกยืน แต่ไม่ทันหญิงสาวอีกคนที่คงจะเป็นเพื่อนกันที่เข้าไปพยุงเธอคนนั้นให้ลุกขึ้นยืนเสียก่อน เพาเพงาจึงทำเพียงเอ่ยปากขอโทษอย่างจริงใจด้วยความสำนึกผิด

แต่ดูเหมือนคำขอโทษจะไม่ทำให้ความโกรธกรุ่นจางหายไปง่ายๆ เมื่อหญิงสาวสวยกล่าวสบถต่อว่าไม่ขาดปากแล้วปิดท้ายด้วยการผลักเธอที่ไม่ทันตั้งตัวลงไปเลอะน้ำขังที่ข้างทาง ทำเอาคนที่พยายามบอกตัวเองว่าให้ใจเย็นๆ เพราะเป็นฝ่ายผิดถึงกับโกรธจัดพร้อมจะมีเรื่องทันทีแม้จำนวนคนจะสู้ไม่ได้ก็ตาม

แล้วก็เป็นอย่างที่คิดเมื่อเธอถูกสาวคนหนึ่งจับชิงเอาไว้จนขยับไปไหนไม่ได้เพื่อเตรียมให้อีกคนได้ตบอย่างถนัดมือ เพาพะงาพยายามจะชิงตัวสู้ แต่เอาเข้าจริงก็เผลอหลับตาหันที่ตอนที่ฝ่ามือที่เงือสูงกำลังจะวาดตบลงมา ทว่ายังไม่ทันได้รับความเจ็บปวดอย่างที่คาดเสียงหนึ่งก็กลับดังขึ้นและหยุดชะงักทุกอย่างลงเสียก่อน

‘เกิดอะไรขึ้นครับ’

เมื่อเธอลืมตาขึ้นก็เห็นเพียงร่างสูงใหญ่ร่างเลื่อนของผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลนัก ที่เห็นหน้าเขาไม่ชัดเพราะแว่นตาคู่สีพลงไปจวบพื้นโคลนเรียบร้อยแล้ว เพาพะงาจึงรับรู้เพียงแค่ว่าเมื่อผู้ชายคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ คนที่จับยึดเธอไว้ก็ปล่อยมือลง

‘ตกลงมีเรื่องอะไรกันหรือครับ’

เขาถามย่ำด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เพาพะงายังไม่ทันได้ตอบเสียงแจ้วๆ สองเสียงก็ช่วยกันเล่าเรื่องราว ‘กล่าวหา’ เธออย่างเมามันฟังแล้วหญิงสาวก็อดยิ้มมุมปากไม่ได้แม้มันจะไม่ได้เข้ากับสถานการณ์ที่เป็นอยู่เลยสักนิด เพราะสิ่งที่เธอได้ยินทั้งหมดเหมือนหนังคนละม้วนกับสิ่งที่เธอเพิ่งได้ประสบมาینگัก เพาพะงาจึงทำเพียงก้มลงเก็บแว่นบนพื้นขึ้นมาใส่ แล้วต้องถอดออกเพื่อหาอะไรมาเช็ด แต่ก็ทำได้ไม่ทันกเมื่อคราบโคลนยังคงเบื้อนอยู่เกือบจะเต็มเลนส์ แต่ถึงอย่างนั้นก็ทำให้เธอเห็นผู้ชายที่เข้ามาช่วยหยุดวิวาทะได้ชัดขึ้น และสะดุดใจกับ...ดวงตา

...ดวงตาสีดำสนิทที่ฉายแววอ่อนโยนทอดมองเธอก่อนจะเบือนกลับไปมองสองสาวที่ยังคงเล่าเรื่องราวไม่หยุด

เพาพะงาจึงรอกาจังหวะจะเล่าเรื่องจริง เพราะเธอไม่ใช่นางเอกในละครยุคเก่าที่ยอมให้นางร้ายใส่ความฉอดๆ แบบนี้ แต่เอาเข้าจริงเธอก็ไม่จำเป็นต้องลำบากอธิบายเพราะเขา...ไม่เชื่อคนพวกนั้นเลย

‘ผมว่าเข้าใจผิดกันมากกว่านะครับ ดูท่าน้องเขาคงไม่ตั้งใจจะ

ชนพวกคุณแน่ๆ’

‘ไม่ตั้งใจอะไรละคะ รีบเถอะไปทิ้งตัวแบบนี้ชัดๆ’

‘น้องเขาก็เถอะเหมือนกันนี่ครับ ถ้าตั้งใจแกลังคงไม่ทำให้ตัวเอง
เลอะ ‘ขนาดนี้’ มั่งครับ’

คนถูกรู้ทันแม้มริมฝีปากนิ่งเพราะเสียงไม่ออก ด้วยในตอนนั้น
เพาพะงาดู ‘แยะ’ กว่าคนที่กำลังเรียกร้องขอความเป็นธรรมยิ่งนัก

‘สรุปว่ามั่นคงเป็นอุบัติเหตุ นะครับ ยังไงก็คนไทยด้วยกัน
อย่ามีเรื่องกันเลยนะครับ’

เขารวบรัดตัดความในทันทีทำให้หญิงสาวทั้งสองหาทางไปต่อ
ไม่ถูก นอกจากส่งสายตาอาฆาตมาให้คู่กรณี แล้วหันไปยิ้มหวานให้
ชายหนุ่มคนเดียวในที่นั่ง

‘เออฉันก็ได้ค่ะ ยังไงก็ไม่ใช่คนเรื่องมากอยู่แล้ว ยัย...เอ่อ
น้องเขาอาจจะไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ก็ได้’

‘ใช่ค่ะ บางทีสายตาคงลั่นมากเลยมองเห็นอะไรไม่ชัด ว่างๆ
ก็อย่าลืมไปตัดแว่นใหม่ะน้อง’

สาวอีกคนช่วยเสริมเพื่อนด้วยคำพูดหวังโยอย่างเสแสร้ง เธอ
ลอบระบายลมหายใจเบาๆ อย่างเหนื่อยหน่าย กำลังคิดว่าควรจะทำ
อย่างไรต่อไปดีสายตาก็เลื้อยไปเห็นเงาร่างคุ้นเคยของใคร
บางคนที่กำลังเดินออกจากร้าน เพาพะงาริบเอ่ยขอขอบคุณผู้ชายใจดี
คนนั้นแล้วเร่งฝีเท้าเดินไปหาเพื่อนที่กำลังพุ่งตรงมาทางนี้ทันที ด้วย
รู้ดีว่าถ้าจิริชยามาถึงเรื่องต้องไม่หยุดแค่นี้แน่ๆ เพราะจากประสบการณ์
นับสิบปีที่ผ่านมา ไม่ว่างจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเธอ เพื่อนไม่เคยลังเล
ที่จะก้าวขึ้นไปยืนบังหน้าแล้วคอยปกป้องเธอทุกครั้ง ไม่ว่าจะโดนถูก
หรือจะผิดก็ตาม

หลังจากดิงจิริชยาเข้าไปหลบมุมอยู่ตรงโตะในส่วนที่เป็นสวน
ของร้าน เธอต้องวุ่นวายกับการตอบคำถามของเพื่อนรักอยู่ห้านาทีเต็ม

พอเพื่อนเริ่มจะเย็นลง ไม่คิดเอาเรื่องสองสาวคู่กรณีที่ดินจากไปแล้ว พี่ชายข้างบ้านก็กลับมาจากชื่อของพอดี เขาตื่นตระหนกกับสภาพของเธอพอสมควร แล้วพอทราบเรื่องราวทั้งหมดก็อาสาเธอพ่วงด้วยจिरชยากลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เพราะตอนเย็นเธอมีนัดไปงานเลี้ยงรุ่นสมัยมัธยมที่โรงเรียนเก่า แล้วจากนั้นเพาพะงาก็ไม่ได้นึกถึงผู้ชายใจดีที่มาช่วยคลี่คลายสถานการณ์อีกเลย จนกระทั่งตอนนี้...

"บ้าชะมัดเลย สัมได้ไงกัน"

เพาพะงาปนกับตัวเองเบาๆ ทำให้คนที่ขอตัวไปทำเรื่องดีมมาเลิร์ฟหันมองอย่างสงสัย หญิงสาวจึงส่งยิ้มให้เป็นการทักท้วงว่าไม่มีอะไร แล้วก็ลงจัดการกับซิสเค็กเต้าหู้ต่อพลางบอกกับตัวเองว่า คราวหน้าถ้ามีโอกาสเจอกันอีกเธอจะต้องขอบคุณเขาให้เป็นเรื่องเป็นราวจะได้ไม่เสียชื่อลูกสาวแม่หนาวละอออดีตคุณครูสอนภาษาไทยจอมเอี้ยบของโรงเรียน

บทที่ 2

มีแค่เพียงคำไม่กี่คำ
ที่ทำให้ฉันนั้นลำบากใจ
และก็อึดอัดทุกๆ ที่เมื่อเจอเธอครั้งใด...*

"สวัสดีครับ"

คำทักทายดังแทรกเสียงเพลงที่เปิดคลออยู่ใน Bellezza Café ทำให้คนที่นั่งเหม่อละล้งซัดตัวอย่างตกใจ เพาพะงากะพริบตาถี่ ดึงสติที่ลอยหายไปไกลให้กลับคืนมาแล้วเงยหน้าขึ้นมองคนที่เอ่ยทัก เมื่อเห็นคนมาใหม่ซัดดวงตาโตหลังแว่นกรอบดำก็เบิกกว้างขึ้นอย่างไม่เชื่อสายตา

...เป็นเขา!!

ผู้ชายใจดีที่เข้ามาช่วยเธอวันนั้น และเป็นคนที่เธอบอกกับตัวเองว่าถ้าเจอหน้าอีกครั้งจะต้องเอ่ยขอบคุณให้ได้ ดังนั้นเพาพะงาจึงไม่รอช้ารีบพูดอย่างที่ได้คิดไว้ทันที

---

* เพลง 'คำไม่กี่คำ' ศิลปิน 'boydpod'

"ขอบคุณมากนะคะ"

คิ้วเข้มเหนือดวงตาพรารยับเล็กขึ้นนิดหนึ่งอย่างแปลกใจ แต่เมื่อไม่เห็นเธออธิบายอะไรเพิ่มเติมเขาก็ถือวิสาสะนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างก่อนถามชวนคุย

"ขอบคุณผมเรื่องอะไรครับ"

เพาพะงากลองตามองเขาอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะสำนึกได้ว่าเขาคงงไม่น้อยเมื่อจู่ๆ เธอก็พูดโพล่งออกไปอย่างนั้น เพราะถ้านับจริงๆ เรื่องราวทั้งหมดก็ผ่านมาได้เดือนกว่าแล้ว

"ก็เรื่อง..."

เธอเอ่ยถึงความหลังอธิบายให้เขาฟังอย่างครบถ้วน ชายหนุ่มเจ้าของรอยยิ้มสวยหัวเราะจนตาเป็นประกาย

"ผมนึกว่าคุณลืมไปแล้วเสียอีก"

"ขอโทษค่ะ"

เพาพะงายิ้มเหยพลางกล่าวอย่างสำนึกผิด เขาแก้มองหน้าเคร่งแล้วยื่นข้อเสนอ

"ฉันบอกชื่อแทนคำขอโทษได้มั๊ยครับ"

ลั้งลอยเพียงนิดเดียวเพาพะงาก็คลี่ยิ้มสดใสก่อนแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

"เพาชื่อเพาพะงาค่ะ เรียกสั้นๆ ว่าเพาก็ได้"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ เพา ผมชื่ออาวุธ ไม่มีชื่อเล่น เพราะฉันคงต้องรบกวนให้เรียกยาวๆ แล้วนี่ผมมากวนหรือเปล่า"

อาวุธถามอย่างไม่แน่ใจยามมองรายงานที่วางเรียงอยู่บนโต๊ะเป็นตั่งใหญ่ เพาพะงาก็มองตามสายตาเขาแล้วงยหน้าขึ้นยิ้ม

"ไม่กวนค่ะ เพากำลังตรวจรายงานเด็ก ใกล้เคียงเสร็จแล้ว"

"เป็น...คุณครูหรือครับ"

เขาถามอย่างไม่แน่ใจ ด้วยเด็กสาว...เขาคงต้องใช้คำนี้ เพราะ

ดูอย่างไรเธอก็เหมือนหญิงสาวที่ยังไม่โตเต็มที่...เด็กสาวตัวพอมหัวโตจนมองเผินๆ คล้ายไม้ขีดไฟคนนี้อยู่ในชุดนิสิตติดเข็มมหาวิทยาลัยชื่อดัง

"เป็นแค่ครูฝึกสอนนะค่ะ ตอนนี่เพาเรียนอยู่ปีห้า...ปีสุดท้ายในคณะที่จะจบไปเป็นแม่พิมพ์ของชาตินะค่ะ เลยต้องไปฝึกสอนด้วย"

อาวุธพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ แม้จะอดสงสัยไม่ได้ว่าคนตรงหน้าจะอยู่ในมาดไหนเวลาเย็นสอนเด็กอยู่หน้าห้องก็ตาม

"เพาสอนภาษาไทย"

เธอเงยหน้าขึ้นบอกลหลังจากตวัดปากกาหมึกแดงให้คะแนนในกระดาษรายงานแผ่นสุดท้าย

"อย่างงี้เวลาคุยกับเพาผมก็ห้ามพูดผิดสิครับ"

"เพาไม่โหดขนาดนั้นหรอกค่ะ ว่าแต่คุณอาวุธมาหักเพามีอะไรหรือเปล่าคะ"

เขายิ้มกับคำถามที่ได้ยิน ชยับตัวมองไปทางเคาน์เตอร์ที่อยู่ด้านในสุดของร้านนิตหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมามองเธอด้วยแววตาอบอุ่น

"ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่...ผมไม่อยากเห็นคุณทำหน้าที่ครูก็เท่านั้น"

คำตอบของเขาทำให้คนฟังนั่งอึ้งมองเขาอย่างเคลือบแคลง อาวุธลุกขึ้นยืนช้าๆ ก็มลงยิ้มใส่ตาเธออีกครั้ง

"ผมคงต้องขอตัวก่อน ดีใจที่ได้รู้จักนะครับ...เพาพะงา"

หญิงสาวยังคงนั่งงันพูดอะไรไม่ออก แม้แต่ตอนที่อาวุธเดินจากไปแล้วเธอก็ยังไม่เอ่ยอะไรสักคำ ด้วยคำพูดของเขายังคงวนเวียนอยู่ในหัวเธอ

'...แค่...ผมไม่อยากเห็นคุณทำหน้าที่ครูก็เท่านั้น'

...เธอทำสีหน้าแบบไหน และทำสายตาเช่นไร เขาก็ได้เอ่ย

ประโยคนั้นออกมา

... 'เศร้า'

...นี่เธอเฟลอลืมตัวไปตอนไหนกัน

"เพา!!"

เสียงที่ดังขึ้นเกินกว่าระดับปกติทำให้เพาพะงาหลุดออกจาก
ภวังค์ความคิดอย่างตกใจ

"จี้จี้ มาตั้งแต่เมื่อไหร่"

เธอถามอย่างงุนงงเมื่อบนเก้าอี้ตัวที่อาวูรนั่งอยู่เมื่อครู่ถูกแทนที่
ด้วยร่างสวยสมส่วนของเพื่อนสนิท

"เมื่อกี้ ทันเห็นผู้ชายคนหนึ่งเดินออกไปจากโต๊ะนี้ด้วย เพราะ
เขาหรือเปล่าที่ทำให้เพาเหม่อถึงขนาดไม่รู้ตัวว่าจี้จี้เดินมานั่งอยู่
ตรงหน้าเพาแบบนี้แล้ว"

จิรัชยาอธิบายพลางถาม ดวงตาคู๋สวยจ้องเพื่อนอย่างสำรวจ
เพาพะงาหลบตาแล้วรีบปฏิเสธทันที

"ไม่ใช่ พอดีเราคิดอะไรนิดหน่อยนะ ส่วนผู้ชายเมื่อกี้เขาชื่อ
คุณอาวูร คนที่ช่วยเราวันนั้นไง"

เธอทำความให้เพื่อนฟังสั้นๆ จิรัชยาพยักหน้ารับ

"เป็นคุณอาวูรจริงๆ ด้วย"

"จี้จี้รู้จักหรือ"

เพาพะงาย้อนถามอย่างแปลกใจ เพื่อนคลี่ยิ้มอย่างที่ทำให้เธอ
มองแล้วอดคิดถึงตอนที่เจอจิรัชยาครั้งแรกเมื่อตอนอยู่มัธยมสอง
ไม่ได้ ตอนนั้นจิรัชยาแตกต่างจากตอนนี้ราวกับเป็นคนละคน เพราะ
อดีตสาวอวบกลายเป็นหญิงสาวสวยที่น่าจับตามอง นับตั้งแต่เข้าเรียน
มหาวิทยาลัยจิรัชยาก็เปลี่ยนแปลงตัวเองไปจนไม่เหลือเค้าเดิม แล้ว
เมื่อเรียนจบและเข้าทำงานเพื่อนก็ยังเพิ่มระดับความสวยและมีเสน่ห์
มากขึ้นไปกว่าเดิมอีกหลายเท่า

"รู้จัก เขากำลังดั่งเลยนะเพา"

คำพูดของเพื่อนเรียกให้เธอขยับตัวเข้าไปฟังใกล้ๆ ด้วยความสนใจ

"เมื่อวันก่อนพี่ก็ไปกับ...บ.ก. นะ เพิ่งบอกกับจี้จี้เองว่าอยากให้คุณอาวุธมาขึ้นปกให้"

"แล้วตกลงเขาเป็นใครละจี้จี้"

จิริชยามองเพื่อนอย่างไม่เชื่อสายตาที่ทำไม่รู้ว่าเรื่องราวอะไรเลย แต่เมื่อเห็นแววรอยยิ้มในสายตา เธอก็ถอนหายใจเบาๆ อย่างปลดปล่อย แล้วเริ่มสาธยายประวัติของผู้ชายที่ชื่ออาวุธให้เพาพะงาฟังอย่างละเอียด

อาวุธ ณรงค์เดชะกุล...เป็นลูกชายโตนของนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แห่งหนึ่งที่กำลังตั้งอยู่ในแวดวงธุรกิจตอนนี้ เขาไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่มัธยมเล็ก กลับมาเมืองไทยบ้างบางครั้ง และทุกครั้งที่กลับมาจะมีผลงานทางหน้านิตยสารให้สาว ๆ ได้ฮือฮากันทั้งเมือง อย่างเมื่อสักสามสี่เดือนที่แล้วเขาก็เพิ่งลงปกนิตยสารผู้หญิงฉบับหนึ่งไป ชาวว่าชายหมดเกลี้ยงตั้งแต่ครั้งเช้าของวันที่หนังสือวางแผงเลย

ปัจจุบันเขาเรียนจบปริญญาโทและกลับมาเพื่อสานต่อหน้าที่การงานจากบิดา แต่ดูเหมือนว่าวงการบันเทิงจะหมายตาเขาเอาไว้ก่อน โดยเฉพาะคุณส้ม...ผู้บริหารชื่อดังของสถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่งเป็นอาแท้ๆ ของเขา ก็ยังทำให้ประตูลู่วงการแสดงของอาวุธเปิดกว้างและโรยกลีบกุหลาบรอ

"เป็นไง ไฮโพรไฟล์ม๊ย"

"มากๆ อย่างกับอยู่บนละโลกกับเราเลย"

เพาพะงาพยักหน้ารับหึ่งหงักพลงพูดอย่างไม่ตั้งใจอะไร แต่จิริชยายังไม่ยอมปล่อยให้เรื่องที่ยังสงสัยหายไปง่ายๆ

"ว่าแต่คุณอาวุธเขามาคุยอะไรกับเพา"

"ก็..."

แววไหววูบในดวงตาลังกรอบแวนทำให้จิรัชยาเขม้นมองอย่างจับสังเกตุ แต่ไม่พูดอะไร

"...มาทักเฉยๆ ตามประสาคนคุ้นหน้าอะ เราเองก็อยากจะขอขอบคุณเขาอยู่แล้วด้วย ก็เลยคุยกันนิดหน่อย"

"อย่างนั้นหรือ ไม่ใช่ว่าเขาสนใจเพาหรอคะ"

"บ้าไปแล้ว จีจี!!"

เพาพะงาร้องลั่น มองเพื่อนหนึ่งแล้วระเบิดหัวเราะอย่างไม่อ้อมเสีียง จนอันเดรียที่เพิ่งเดินเข้ามาต้องเขกหัวเธอเสีียงหนึ่งที

"เบาๆ หน่อยเพา จะไล่ลูกค้าร้านพีหรือไง"

"ขอโทษพีเดรีย เพาไม่ได้ตั้งใจ"

เธอหันไปยิ้มให้คนปราม ไมโครทที่เขาประทุษร้ายกัน ด้วยชินกับการกระทำแบบนี้ดี

"พีเดรียหายไปไหนมา เพามากก็ไม่เห็นพีแล้ว"

"แวบออกไปซื้อของนะ ชี้เกียจอยู่ร้าน"

"อูละลิ พีร้อยโกรธเน"

เขายิ้มโดยไม่ตอบอะไรแล้วหันไปถามจิรัชยาถึงเครื่องดื่มที่ต้องการ รอจนสองสาวสั่งเรียบร้อยเขาก็เดินจากไปพร้อมรอยยิ้มโดยมีสายตาของทั้งคู่มองตาม

"ไม่รู้พีเดรียจะทำกาแฟลาเต้ออกมาเป็นรูปอะไรนะจีจี เมื่อกี้พีเดรียไม่อยู่ เราเลยสั่งมอคค่าเย็น"

นอกจากจะทำขนมเก่งแล้วพี่ชายข้างบ้านยังเป็นบาริสต้าที่เก่งเรื่องลาเต้อาร์ตมาก ทำให้มีลูกค้าหลายคนโดยเฉพาะสาวๆ มาเยือน Bellezza Café เพื่อศิลปะบนฟองนมฝีมือของอันเดรียเป็นพิเศษ

"อย่ามาเปลี่ยนเรื่อง ตกลงว่าคุณอาวุธสนใจเพาใช้มั้ย"

จิรัชยายังไม่ยอมถูกดึงความสนใจไปทางอื่นง่ายๆ เพาพะงาหันกลับมายิ้มให้เพื่อนเหมือนเคย ทว่าในดวงตากลมโตกลับแฝง

รอยเต้าบางเบา

"อย่าพูดอะไรที่เป็นไปไม่ได้แบบนั้นสิ เมื่อกี้จี้ก็บอกเองว่า คุณอาวุธไฮโพรไฟล์ขนาดไหน แล้วเขาจะมาสสนใจเด็กกะโปโลยังเรียนไม่จบ แถมยังเป็นเด็กกำพร้า ฐานะยากจน..."

พอเห็นเพื่อนส่งสายตาดูๆ มาให้เพาพะงาก็ยิ้มแหงก่อนรีบเปลี่ยนคำทันที เพราะรู้ว่าตัวเองซ้กจะพูดติดลมมากไปแล้ว

"ก็ไม่เชิงยากจนมาก..."

เนื่องจากพ่อแม่ที่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเมื่อปีก่อนทำประกันชีวิตเอาไว้ เด็กกำพร้าอย่างเธอจึงไม่ต้องปากกัดตีนถีบทำงานหาเงินตัวเอง เป็นเกลียวหัวเป็นน็อตเพื่อเลี้ยงตัวเอง แต่ถ้าจะให้ไปเทียบกับเซเลบชื่อดังแบบเขา เธอก็เป็นเพียงแค่อินก๊อนเล็กๆ ก้อนหนึ่งเท่านั้น

"เอาเป็นว่าเขาไม่มองผู้หญิงบ้านๆ อย่างเราหรอกจี้จี้ ซินเดอเรลล่า นะมันก็แค่ในเทพนิยาย ไม่ใช่เรื่องจริง แล้วอีกอย่าง...เราคงไม่มีโอกาสได้เจอได้คุยกับเขาอีกแน่ๆ เพราะงั้นเลิกคิด!!"

เพาพะงาตัดบทแล้วชวนเพื่อนคุยถึงเรื่องอื่นแทน ทว่าจิรัชยายังไม่อาจสลัดความกังวลที่ก่อตัวบางเบาในหัวใจไปได้ เพราะจิตใจทั้งแววตาของเพื่อนเมื่อครู่และรอยยิ้มบนใบหน้าคมคายของผู้ชายเจ้าของหัวข้อสนทนาที่เธอทันเห็นตอนเดินเข้ามา จิรัชยาจึงอดล้งหรณใจไม่ได้ว่าบางทีเรื่องราวอาจจะไม่ง่ายดายดังคำที่เพื่อนบอกเป็นแน่

บทที่ 3

ห้องฟ้าเบื้องบนเป็นสีฟ้าสว่างสดใสปราศจากเมฆฝนที่เคยปกคลุมกรุงเทพฯ มาตลอดเวลาหลายเดือน บ่งบอกว่าฤดูกาลล่วงพ้นปลายฝนและกำลังจะเข้าสู่ต้นหนาวแล้ว หลังจากที่ใช้เวลาช่วงปิดเทอมไปกับการออกค่ายสอนเด็กกบฏเขาสิบกว่าวันเพาพะงาก็กลับมาสู่กรุงเทพฯ เพื่อเตรียมตัวสำหรับเทอมสุดท้ายก่อนจะเรียนจบเป็นบัณฑิตตสมใจ

หลังเที่ยงเล็กน้อยเพาพะงามาถึง Bellezza Café ตามเวลาที่นัดกับจิรัชยาเอาไว้ เพื่อนนั่งรออยู่ที่โต๊ะประจำข้างกระจกแล้ว เธอจึงรีบเดินเข้าไปหาแล้วทักทายด้วยความคิดถึง แต่ยังคงยิ้มกันได้ไม่ครบสองประโยคดี สตรอเบอรี่เค้กชิ้นใหญ่กับกาแฟลาเต้ที่ตกแต่งฟองนมเป็นรูปดอกไม้ทำกลีบก็ถูกวางลงบนโต๊ะ เพาพะงาส่งเสียงทักทายโดยไม่ต้องมองหน้าว่าใครเป็นคนยกของโปรดมาเสิร์ฟให้ ทั้งที่ยังไม่ได้สั่งอะไร เพราะฝีมือลาเต้อาร์ตบ่งบอกได้เป็นอย่างดี

"พีเดรีย"

"กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่"

ดวงตาสีเทาเข้มคู่นั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้มและถ้าเพาพะงามอง
ไม่ผิดก็คือรอยยิ้มนี่ที่เจอความคิดถึงเอาไว้ หัวใจปล้นเต้นผิดจังหวะ
ขึ้นนิดหนึ่ง แต่เธอก็กลับเปลี่ยนความรู้สึกนั้นด้วยการคลี่ยิ้มก่อนตอบ

"รถไฟมาถึงกรุงเทพฯ ตอนหกโมงเช้านะค่ะพี่เดรีย"

"แล้วไม่รู้จักนอนพัก ออกมาทำไม"

"นัดจี๊ไว้ไงคะ ไม่ได้เจอเพาตั้งหลายวัน จี๊คิดถึง"

จิรชยาเป็นคนตอบคำถามแทนให้แล้วหันไปมองสบตาเพื่อน
ด้วยรอยยิ้มหวาน อันเดรียส่งเสียงรับคำก่อนจะเลื่อนงานขนมมาใกล้
เพาพะงามากขึ้น เห็นแล้วเธอก็อดถามอย่างแก้งๆ ไม่ได้

"ทดลองขนมเค้กสูตรใหม่อีกแล้วเธอพี่เดรีย เพาไม่ใช่
หนูทดลองน้ำ"

เขายกมือขึ้นโยกหัวเธอนิดหนึ่งก่อนจะพูดกลับหัวเราะ

"เห็นพี่ใจร้ายขนาดนั้นเชียว ขนมเค้กกับกาแฟของโปรดของเพา
ไป ยินดีต้อนรับกลับกรุงเทพฯ ไปสอนเด็กบนเขาหน่อยมั๊ย"

"เดินทางเหนื่อย แต่ไปสอนแล้วสนุกดี เด็กๆ น่ารัก พี่เดรีย...
ขอบคุณ"

รอยยิ้มและคำพูดของเธอก่อความพอใจในดวงตาสีเทาเข้ม
ของเขา หลังจากคุยกันอีกสองสามคำชายหนุ่มก็เอ่ยขอตัวไปดูขนมที่
กำลังอบอยู่หลังร้าน

แล้วตอนที่เพาพะงากำลังจะละลายตาจากเจ้าของร้านหันกลับมา
คุยกับเพื่อน ดอกกุหลาบหนูสีชมพูอ่อนกลิ่นหอมรวยรินก็ถูกยื่น
ออกมาตรงหน้าทำให้หญิงสาวชะงักนั่งอย่างตกใจ และเมื่อเงยหน้า
มองเจ้าของกุหลาบ เธอก็อ้าปากค้างหาคำพูดไม่เจอ

"ลืมผมไปหรือยังครับ"

คำถามกลับหัวเราะทำให้เพาพะงาได้สติกลับคืนมา ดูเหมือนว่า
อาวุธจะอยู่ในร้านนี้ก่อนแล้ว และนั่งถัดจากโต๊ะของเธอไปสองตัว

ตอนที่เข้ามาในร้านเธอไม่ทันได้มองใครหรืออะไรที่ไหน นอกจากพุ่งเป้าสายตาไปที่เพื่อนเท่านั้น อีกทั้งอาวูดยังนั่งหันหลังให้กับประตูอีกด้วย จึงไม่แปลกที่เธอจะไม่ทันเห็นเขาจนกระทั่งชายหนุ่มก้าวเข้ามายืนอยู่ข้างๆ แบบนี้

"จะลืมน่ายๆ ได้ไงล่ะคะ คุณอาวูธ"

"ดีใจ"

เขาตอบสั้นๆ แค่นั้นแล้วยื่นดอกไม้ในมือมาให้เธอมากขึ้น เมื่อเห็นแววสงสัยในดวงตาโตหลังแว่นกรอบหนาเขาก็ยิ้มก่อนอธิบาย

"ดอกไม้ต้อนรับการกลับมากรุงเทพฯ ของคุณนะคะ เพา"

เขาคงได้ยืมบทสนทนาของพวกเธอเมื่อครู่ชุด ถึงได้เดินมาหาพร้อมดอกไม้แบบนี้ และถ้าเพาพะงาเดาไม่ผิด ดอกไม้ในมือเขาก็คงเป็นดอกไม้ที่ประดับอยู่บนโต๊ะใน Bellezza Café นั่นเอง เพราะมันเหมือนกับดอกไม้ที่อยู่ในแจกันบนโต๊ะเธอไม่มีผิด

"ผมไม่รู้ว่าจะได้เจอคุณวันนี้ ก็เลยไม่ได้เตรียมอะไรมา พอได้เห็นดอกไม้สวยดีก็เลย..."

เพาพะงายิ้มพลางเอื้อมมือไปรับดอกไม้มาถือไว้หยุดคำแก้ตัวของชายหนุ่ม

"ขอบคุณมากค่ะ"

เขาส่งยิ้มสวยที่เธอตั้งใจมาให้ ก่อนจะเพื่อแผ่ยิ้มนั้นไปให้จรรยาด้วย แล้วชายหนุ่มก็เอ่ยอลาก่อนจะเดินไปจ่ายเงินค่ากาแฟกับพนักงานตรงเคาน์เตอร์ และเดินผ่านกลับมาพลางส่งยิ้มให้อีกครั้ง เมื่อเห็นดอกไม้ดอกน้อยยังอยู่ในมือของเธอ

"คุณอาวูธสนใจเพาแน่ๆ"

จรรยาเอ่ยขึ้นทันทีเมื่อชายหนุ่มเจ้าของชื่อเดินออกจากร้านไปเรียบร้อยแล้ว เพาพะงารีบวางดอกไม้ในมือลงข้างงานขนมเค้กทันที

"บอกแล้วว่าอย่าคิดมากไปจี้จี้ โลกนี้ไม่มีซินเดอเรลล่าหน้าตา

แบบเราหรอกน่า"

"เขาให้ดอกไม้เพา"

เพื่อนยังยืนยันความคิดของตัวเอง แต่เพาพะงาไม่สน มือบางใช้ส้อมจิ้มสตรอเบอรี่ลูกโตส่งเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย

"เพา!!"

"โธ่ จีจี้ เราบอกแล้วไงว่าอย่าฟุ้งซ่าน เขาไม่คิดอะไรกับเราหรอก ดอกไม้นี้ก็หยาบใกล้ๆ มือมา"

"ไม่เกี่ยวว่าดอกไม้มาจากไหนเพา ที่สำคัญคือทำไมคุณอาวุธถึงได้เอาดอกไม้มาให้เพาต่างหาก"

เพาพะงากลอกตาไปมา พยายามคิดหาเหตุผลมาอธิบายให้ทั้งเพื่อนทั้งตัวเองฟัง แต่ก็คิดอะไรไม่ออก เลยได้แต่ก้มมองเพียงแค่นมในจาน แล้วละเลียดตักเค้กเข้าปากซ้าๆ โดยที่สายตาไม่ได้เหลือบแลไปทางดอกกุหลาบที่วางอยู่เลย

"เพา..."

น้ำเสียงที่เอ่ยไม่ได้คาดคั้นอีกแล้ว แต่มันแฝงเอาไว้ด้วยความเห็นใจเต็มเปี่ยม

"เพา...ลองเปิดตาเปิดใจให้กว้างแล้วมองคนอื่นบ้าง อย่ามัวแต่เอาหัวใจไปจมไว้กับคนที่ไม่เห็นค่าหัวใจของเพาเลยจะได้มั้ย"

มือบางที่ถือส้อมอยู่ชะงักนิ่ง แล้วในที่สุดอุปกรณ์สีเงินก็ถูกวางลงเบาๆ พร้อมเสียงถอนหายใจยาว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่เอ่ยอะไร ดวงตาโตทอดมองไปยังด้านในสุดของร้าน ที่นั่นร่างสูงของคนที่ยายหน้าไปนานเดินออกมาพร้อมรอยยิ้มเมื่อหันมาเห็นว่าตนเองเป็นเป้าสายตาเธออยู่ เพาพะงาส่งยิ้มตอบกลับไปก่อนจะดึงสายตาลบหัวใจพลันเจ็บขึ้นมานิดๆ และนับเป็นครั้งแรกที่เธอคิดจะทบทวนคำพูดของจิรัชยาอย่างจริงจังขึ้นมาเสียที

นั่งคุยกันอยู่ได้ไม่นานจิรัชยาก็ต้องอารมณ์เสียเมื่อมีโทรศัพท์จากเพื่อนร่วมงานให้ไปสัมภาษณ์ดีเจชื่อดังคนหนึ่งแทน งานนี้จะปฏิเสธก็ไม่ได้ เพราะคนสั่งมีตำแหน่งอยู่สูงกว่าเธอซึ่งเป็นเด็กใหม่เพิ่งทำงานได้ไม่ถึงปี หลังล่ำลาเพื่อนด้วยความเสียดายจิรัชยาก็รีบออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้เพาพะงาที่นั่งอยู่เพียงลำพังกับขนมเค้กที่ยังเหลือค้างอยู่เกือบเต็มชิ้น

"ไม่อร่อยหรือเพา"

เสียงนุ่มนวลที่ดังขึ้นเรียกให้คนนั่งเหม่อติงสายตาดอกออกจากดอกกุหลาบหนูที่วางอยู่ตรงหน้าและหลุดจากภวังค์ที่เฝ้าครุ่นคิด เมื่อเงยมองสวดดวงตาสีเทาเข้มที่ฉายรอยท่วงใยเพาพะงาก็นึกรู้ทันทีว่าเขาคงกังวลที่เห็นเธอนั่งเงียบๆ ไม่ทำอะไรแบบนี้ เลยต้องเข้ามาคุยด้วย ด้วยตระหนักถึงความใส่ใจของเขา เพาพะงาจึงตักขนมเค้กเข้าปากเป็นการเอาใจ แล้วเอ่ยชมโดยไม่เสแสร้ง เพราะขนมฝีมือของพี่ชายช่างบ้านไม่เคยทำให้ผิดหวังเลยสักครั้ง จึงไม่แปลกเลยที่ Bellezza Café จะดึงดูดลูกค้าได้ทั้งรสชาติกาแฟและเบเกอรี่โฮมเมดฝีมือเจ้าของร้านทั้งสองคน

"กินให้หมดนะ พี่จะได้ไม่เสียกำลังใจ"

เขาบอกพลางยกมือขึ้นโยกหัวเธอเบาๆ อย่างเอ็นดู ก่อนจะสะดุดเข้ากับดอกกุหลาบที่วางอยู่นอกแจกัน

"จะขโมยกุหลาบร้านพี่หรือ เพา"

เพาพะงาหนีไปนิดหนึ่งอย่างลึกลับแล้วควรจะตอบอย่างไร แล้วในที่สุดเธอก็เงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา

"เพาขอได้มั้ยคะพี่เดี๋ยย"

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะ กุหลาบนี้พี่ปลูกเอง เพิ่งตัดมาปักแจกันเมื่อเช้า ดอกมันเล็กๆ น่ารักดี แต่ถ้าเพาอยากได้ดอกใหญ่ๆ กลิ่นหอมๆ กุหลาบมอญดีกว่า ที่บ้านก็มี เดี่ยววันนี้กลับบ้านแล้วพี่ตัดไปให้"

"เพาอยากได้ดอกนี้"

เธอพูดแค่นั้นโดยไม่อธิบายเพิ่ม เขามองอย่างสงสัยแต่ก็ไม่ถามอะไรต่อ นอกจากจับมือเธอให้แบออกแล้วหยิบกุหลาบวางลงไปบนนั้นพร้อมส่งยิ้มให้ สัมผัสอันอ่อนโยนของเขาทำให้หัวใจของเธอเต้นผิศจังหวะและยากที่จะหยุดมันลงได้

...ณ เวลานั้นเพาพะงาลืมไปหมดแล้วว่าเพื่อนเคยแนะนำเอาไว้ว่าอะไร

เพาพะงาละสายตาจากหนังสือเล่มใหญ่ที่วางอยู่ตรงหน้าเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์หยุดลงตรงหน้าบ้าน เธอเหลือบมองนาฬิกาตั้งโต๊ะแล้วอดสงสัยไม่ได้ว่าใครกันที่มาหาตึกดินปานนี้ ร่างบางลุกเดินไปยังหน้าต่างแล้วมองลงไปเบื้องล่าง ก่อนจะพบว่ารถสปอร์ตสีดำสนิทเจ้าของเสียงเมื่อครูไม่ได้จอดที่บ้านเธอ ทว่าจอดอยู่หน้าบ้านข้างๆ ต่างหาก เห็นแล้วหัวใจก็เต้นผิศจังหวะไปนิดหนึ่งเมื่อนึกฐึ้นมาทันทีว่าใครกันที่มาหาพี่ชายข้างบ้านเวลานี้ แล้วในตอนนั้นเองเพาพะงาก็ตัดสินใจได้แล้วว่าควรจะทำอย่างไรกับสิ่งที่จิรัชยาเฝ้าเพียรบอกเธอมาตลอด

...เปิดใจตัวเอง...เสียที

ปล้นเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เพาพะงารีบเดินไปหยิบขึ้นมาดูว่าใครโทรหา พอเห็นชื่อของคนปลายสาย รอยยิ้มบางก็ผุดขึ้นก่อนกดรับสาย

"จี้จี้ คิดถึงนึบก็โทรมาหาเลย มีอะไรหรือเปล่า"

"หือ เพาคิดถึงอะไรจี้จี้เธอ"

จิรัชยาย้อนถามอย่างสงสัย เพาพะงาทำเพียงหัวเราะแล้วถามกลับแทน

"ก็แค่คิดถึงนะ ว่าแต่จี้จี้เถอะ มีอะไรโทรหาเราตอนนี้"

"เพิ่งได้ข่าวดีมา ก็เลยรีบโทรมาบอกพวกคนแรกเลยนี่"

น้ำเสียงสดใสของเพื่อนทำให้เพาพะงาต้องยิ้มตามแล้วซักตัวอย่างสนใจ

"ข่าวดีอะไร บอกมาเลยอย่าให้เราอยากรู้มาก เตี่ยวนอนไม่หลับ"

เพื่อนหัวเราะแล้วเล่าให้ฟังว่านิตยสารที่เธอทำงานอยู่กำลังจะไปถ่ายแบบที่ประเทศอเมริกาอาทิตย์หน้า และเธอเป็นหนึ่งในทีมที่จะไปด้วย เพราะทีมงานคนหนึ่งไปไม่ได้เนื่องจากวีซ่าไม่ผ่าน ทำให้เธอที่มีวีซ่าเข้าประเทศอเมริกาอยู่แล้วได้ไปแทนด้วยเวลาค่อนข้างกระชั้นชิดไม่มีใครอื่นไปได้

"อย่างนี้จีจี้ก็ไปได้เยี่ยมแม่ด้วยสิ"

เพาพะงาพูดอย่างรู้เรื่องครอบครัวของเพื่อนดี ด้วยพ่อกับแม่ของจิรัชยาหย่ากัน จิรัชยาเลยต้องย้ายโรงเรียนกะทันหัน เนื่องจากเป็นการย้ายเข้ามาเรียนในกลางเทอม และจิรัชยาเป็นคนที่ถ้าดูแลภายนอกจะเหมือนหยิ่ง ทำให้เข้ากับเพื่อนได้ไม่ดีนัก มีเพียงแค่เพาพะงาคนเดียวที่ฝากำแพงซึ่งเพื่อนสร้างไว้เข้าไปอยู่ข้างๆ เธอได้และคบกันมานานจนถึงตอนนี้

"ใช่แล้ว นี่จีจี้จะอยู่ต่อหลังเสร็จงานอีกหนึ่งอาทิตย์นะ ที่ทำงานให้ลาได้ด้วย เพราะจีจี้ขอออกค่าใช้จ่ายสำหรับเรื่องตัวเครื่องบินเองแล้วยังตรงกับวันหยุดยาวพอดีด้วย โชคดีจริงๆ เลยนะเพา"

เพื่อนพูดอย่างร่าเริงแล้วคุยถึงแผนการที่จะทำอีกเกือบครึ่งชั่วโมงถึงได้วางสายลง เพาพะงาเลยไม่มีโอกาสได้พูดถึงสิ่งที่อยากทำและหวังจะขอให้เพื่อนช่วย ด้วยคิดว่าเธอน่าจะลองทำเองได้ หรือไม่ก็...

ความคิดพลันหยุดชะงักเมื่อทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง รถยนต์คันนั้นยังคงจอดอยู่ที่เดิม แต่ไฟหน้าบ้านที่ปิดลงไปแล้วถูกเปิดขึ้น พร้อมกับประตูบ้านที่กำลังจะเปิดออก ทำให้เพาพะงาต้องพาตัวเข้าไปหลบอยู่หลังม่านหนา แม้มั่นใจว่าคนข้างล่างคง

ไม่มีทางมองขึ้นมาเห็นเธอก็ตาม

...เอาเถอะ บางทีเธออาจจะลองพิสูจน์อะไรบางอย่าง และ
หวังว่าสิ่งที่เธอคิดทำคงไม่ใช่การกระโจนเข้าสู่กองไฟเพื่อเผาตัวเอง...
อีกครั้ง

บทที่ 4

"พี่เดรีย เพามีเรื่องจะปรึกษา"

เพาพะงาเริ่มทันทีที่เห็นชายหนุ่มร่างสูงเดินออกมายังลานว่างข้างตัวบ้านพร้อมกับตะกร้าผ้า เธอนั่งรอเขามานานกว่าสิบนาทีแล้ว ด้วยรู้ว่าพี่ข้างบ้านชอบมาตากผ้าเวลานี้...เกือบจะห้าทุ่ม เพราะปกติว่าอันเดรียจะกลับจากร้านก็สองทุ่มกว่าเข้าไปแล้ว

"จะให้พี่ช่วยอะไรหรือเพา"

อันเดรียถามด้วยรอยยิ้มใจดีเหมือนเคยโดยไม่รู้ลึกแปลกใจอะไร เพราะนับตั้งแต่ที่พ่อแม่ของเพาพะงาเสียชีวิตไป เขาก็คอยดูแลและเป็นพี่ปรึกษาให้เธออยู่เสมอ

หญิงสาวเดินเข้าไปเกาะรั้วมองคนที่กำลังตากผ้าอยู่ด้วยสายตา ลังเลแวบหนึ่ง ก่อนจะดึงความมั่นใจให้กลับคืนมา

"เพาคิดว่าตัวเองชอบผู้ชายคนหนึ่งอยู่"

ไม้แขวนเสื้อในมือใหญ่หล่นตู่บลงกับพื้น เขาหันขวับมามองเธอ ด้วยสีหน้าตกตะลึงอย่างไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

"เพา..."

ริมฝีปากได้รูปขยับคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง ทำให้เพาพะงา ต้องก้มหน้าหลบสายตา

"เพา...หมายถึงใคร"

ในที่สุดอันเดรียก็เอ่ยขึ้น แม้เสียงนั้นจะเบาราวกับกระซิบว่า เธอก็ได้ยินชัด จึงส่งยิ้มให้เขาทั้งที่ไม่ยอมสบตา

"บอกไปพี่เดรียก็ไม่ว่าจ้ะ"

คำตอบก่อให้เกิดความเงิบเนิ่นนานกว่าคู่สนทนาจะหาคำพูดตัวเองเจอ

"พี่อยากรู้"

อันเดรียเลิกตากผ้า เดินเข้ามาใกล้เธอเพื่อจับสังเกตสีหน้าของสาวข้างบ้านให้ชัดมากกว่านี้

"บอกพี่ไม่ได้เลยหรือไงเพา"

"เขาชื่ออาวูธ พี่เดรียไม่ว่าจ้ะ...ใช่มั๊ย"

ปลายเสียงไม่แน่ใจเมื่อเห็นดวงตาสีเทาเข้มเป็นประกายจ้ออย่างน่ากลัว

"อาวูธ...คนที่เพาบอกว่าชอบคืออาวูธ ผนังเคาะกะลั่นหรือ"

"พี่เดรียรู้จักคุณอาวูธด้วยหรือ"

ถามไปแล้วเพาพะงาก็พอจะหาคำตอบให้ตัวเองได้ พี่ชายข้างบ้านคงพอรู้จักอาวูธอยู่บ้างไม่มากก็น้อย เพราะนอกจากจะเป็นคนดังแล้วอาวูธยังไปที่ Bellezza Café บ่อยๆ เขาคงจำชายหนุ่มที่แสนสะดุดตาอย่างนั้นได้แน่ๆ

"รู้จักสิ และพี่ก็ไม่เห็นว่าคุณชายคนนั้นจะดีพอให้เพาไปรักด้วย"

"แล้วต้องผู้ชายแบบไหนถึงจะดีพอให้เพารักได้ล่ะพี่เดรีย"

เธอย้อนถามกลับทันควัน ทำให้ชายหนุ่มอึ้งไป เพาพะงามองเขานิ่งอย่างรอคอยคำตอบ แต่ทำยสุดแล้วอันเดรียก็เลือกที่จะหลบตาเธอ

"อย่าไปสนใจเขาดีกว่านะเพา ผู้ชายคนนั้นไม่เหมาะกับเพาหรอก"

เพายังเด็ก"

อันเดรียพูดเพียงแค่นั้นแล้วเดินกลับไปตากผ้าต่อราวกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น คนถูกปรัมกัตรีมฝีปากแน่น ความอยากเอาชนะเอ่อล้นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

"เพาไม่เด็กแล้วนะพี่เดรีย เพาอายุยี่สิบสองแล้ว อีกแค่ทอมเดียวเพาก็จะเรียนจบแล้วด้วย"

"แต่ก็ยังเรียนไม่จบไม่ใช่หรือไง เป็นนักเรียนนักศึกษาสำหรับพี่ก็ยิ่งถือว่าเป็นเด็ก"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ แต่ไม่มีที่ท่าว่าจะยอมอ่อนข้อให้เธอเหมือนเคย

"ไม่!! เพาไม่เด็กแล้ว เพามีความรักได้แล้ว"

คำพูดตื้อตึงของเธอทำให้เขาต้องหยุดมืออีกครั้ง ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ จ้องลึกลงไปในดวงตาสีดำสนิทที่มองสบเขาอย่างทำทนาย

"แล้วที่เพาเคยบอก..."

"เพาชอบคุณอาวุธ เพาชอบเขามาก และเพาจะไม่เปลี่ยนใจ"

คำยืนยันหนักแน่นดังกลบเสียงพูดของเขา รอยตัดพ้อปล้นพาดผ่านดวงตาสีเทาเข้มก่อนจะจางหาย แล้วเสียงถอนหายใจบางเบา ก็ดังมา

"เพาตัดสินใจแล้วพี่คงห้ามอะไรไม่ได้ใช่ไหม"

"ใช่"

"งั้น...เพาอยากจะปรึกษาอะไรพี่"

"ช่วยเปลี่ยนเพาที"

"เปลี่ยน..."

เขาทวนคำ มองใบหน้าเล็กๆ ที่ถูกแว่นตาขนาดใหญ่บดบังความสดใสไปเกือบครึ่งอย่างงุนงง

"เพาอยากเปลี่ยนตัวเอง เพาไม่ยอมให้ตัวเองดูเซยดูไม่เป็น
ผู้หญิงแบบตอนนี้"

เธอพูดออกไปแล้วก็นั่งรอดูปฏิกิริยาเขา อันเดรียนั่งงั้นไปนาน
กว่าจะหาเสียงตัวเองเจอ

"เพาเป็นผู้หญิงอยู่แล้ว"

ทว่าคำพูดของเขาไม่ได้ทำให้เธอเปลี่ยนใจเลยเมื่อเพาพะงา
ยังคงยืนยันหนักแน่น

"เพาอยากเปลี่ยนแปลงตัวเองที่เดรีย เพาไม่อยากเป็นอย่างนี้แล้ว
เพาอยากจะเป็นเหมือนผู้หญิงคนอื่น อยากจะดูดีกว่านี้ น่ารักกว่านี้"

"ทำไมต้องเป็นพี ทำไมถึงไม่ให้จี้จี้ช่วย"

"จี้จี้ไม่อยู่ ไปอเมริกา กว่าจะกลับมาก็อีกหลายวัน...เป็นอาทิตย์
เพาไม่ยอมรับแล้ว พีเดรียช่วยเพาไม่ได้เลยหรือคะ"

ทั้งน้ำเสียงและแววตาอ่อนวอนทำให้อันเดรียต้องเมินสายตา
หลบ เขาไม่ยอมเผชิญกับสถานการณ์แบบนี้ แต่ก็รู้ตัวดีว่าไม่อาจ
หนีไปไหนได้ เพราะนอกจากเขาแล้ว...เธอไม่มีใคร หากถึงอย่างนั้น
เขาก็ยังไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเธออยู่ดี

"เพาเป็นของเพาแบบนี้ก็ได้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง ให้เขาชอบเพา
แบบที่เป็นตัวเพาดีกว่านะ"

"ไม่ดี เพราะเพาเป็นอย่างนี้ เป็นแค่เด็กกะโปโลไม่สวยสะดุดตา
เหมือนคนอื่นเขา ถึงได้..."

คำพูดที่เอ่ยถูกกลืนหายไปในลำคอ เมื่อเพาพะงานึกได้ว่า
ตนเคยบอกกับตัวเองเอาไว้ว่าอย่างไร

...ไม่พูดถึงเรื่องคราวนั้น ไม่ และไม่!!

"พีเดรีย เพาแค่...อยากจะมีใจในตัวเองมากกว่านี้ ให้มากพอ
ที่คิดจะไปรัก...ใครสักคน เพา...ไม่ยอมผิตหวัง...อีกแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)